

Pekan tarina

...Esimerkiksi **Pekka Tuominen** kertoo tulleen taloon eräänä pimeänä perjantai-iltana. Hän ajatteli maanantaihin saakka miettiä, lähtisikö avioerokriisiä pakoon jonnekin yksinäisyyteen, vaikkapa Pohjois-Norjaan. Vielä puolentoista vuoden jälkeen hän on Majatalossa ja kiittelee siitä että hän on tarvittaensa saanut siellä sekä muiden tukea että toisaalta yksinäisyyttä.”

Emme yleensä kerro täällä olevien ihmisten tarinoita. En ole aikaisemmin edes pyytänyt Pekkaa jakamaan siitä Ystäväkirjeen lukijoille. Mutta koska hän oli valmis kertomaan siitä ulkopuoliselle toimittajalle päätin tehdä poikkeuksen ja pyytää häneltä vähän lisää.

Daniel: *“Haluatko kertoa Ystäväkirjeen lukijoille vähän lisää siitä minkälaisissa tunnelmissa tulit tänne?”*

Pekka: *“Eron jälkeisistä tunnelmista ensimmäisenä tulee mieleen suhteeni lapsiin. Mä tunsin hirveetä syyllisyyttä ja myös häpeää siitä, että ”jätin” lapseni. Mä koin hyvin voimakkaasti, että mä en voi olla lapsilleni ollenkaan isä, koska mä olen ne jättänyt. Mulla oli hyvin voimakkaana mielessä ajatus, että jätän kaiken taakseni, häippäsen, enkä koskaan enää tapaa ketään läheisistäni.”*

D: “Muistatko mikä sai sinut ensimmäisinä perumaan sen maanantaisen lähdön?”

En muista. Jotenkin mulla oli tällä vain niin hyvä olla ja kai mulla alkoi olla joku sisäinen aavistus siitä, että lähteminen olisi kuitenkin väärin.

Ensin minä tein vain mitä tahansa fyysistä työtä, jotta minun ei olisi tarvinnut mietiskellä mitään. Mutta vähitellen aloin pohtimaan elämäni. Kävin Danielin ja Railin kanssa läpi elämäni. Joitain asioita mielestäni koudittiin hyvinkin syvältä, mm suhdettani omaan isääni. Lopulta tajusin mitä mä olen tekemässä suhteessa lapsiini – ja itseniikin. Tuettuna, mutta myös melkein seinää vasten haastettuna, mä parin kuukauden taistelun jälkeen päätin kaikesta huolimatta antaa lapsilleni sen isän rakkauden joka minulla kuitenkin oli.

Sitä on vaikea selittää. En minä sitä pantannut siksi, että olisin rakastanut lapsiani niin vähän. Päinvastoin. Tuntui vain siltä, että jos en voi antaa kaikkea, en häpeän ja syyllisyyden takia anna mitään.

Ensimmäisiä tapaamisia lasten kanssa jännitin aika paljon. Mutta kaikki meni hienosti. Täällähän minulla on poikkeuksellisen hyvät mahdollisuudet tavata lapsiani. Onhan tää nyt ihan eri juttu kuin joku yksinäinen poikamiesboksi. Lapset tykkäävät tulla tänne. Ajoittain olen jopa ihan ylpeä, kun voin pitää tätä kotina, jossa lapset oikeasti viihtyvät. Mutta kyllä mä joskus vieläkin tunnen pientä häpeää ja myös syyllisyyttä lapsiani tavatessa. Nyt se ilmenee lähinnä silloin, kun tuntee itsensä voimattomaksi etä-isäksi. Vakka he olisivat täällä viikon parikin, niinkuin lomillaan ovat olleet, ei se ole sama kuin osallistuminen heidän jokapäiväiseen elämäänsä.

Muuten suhteeni lapsiini on mielestäni parantunut. Tuntuu, että aikaisempi luottamus on jälleen palannut välillemme.”

D: “Kiitos kun jaoit. Minusta on tärkeää ottaa huomioon se, että kaikki eroon liittyvät lasten “hylkämiset” eivät aina ole sisällöltään ihan sitä miltä näyttävät. Jos olisit toteuttanut alkuperäisen suunnitelmasi, lapset olisivat varmasti kokeneet sen käsittämättömän kylmäsydämyksenä hylkäämisenä. Hylkääminenhan se kyllä olisi ollut, mutta he eivät olisi koskaan nähneet kuinka murtuneella ja rakkaudesta pakatuneella sydämellä sinä olisit sen tehnyt.

Seuraavana syksynä pyysimme sinua osallistumaan vuoden pituiseen miesryhmään. Miten sinä sen koit?”

P: “Miesryhmä tuli mulle todella sopivaan aikaan. Ensinnäkin se oli mulle paikka tai juttu mihin mä olin sitoutunut. Eron jälkeen mikä tahansa sitoutuminen oli ehdottomasti viimeinen asia toivelistallani. Mutta sitoutuminen ryhmään merkitsi myös sitoutumista olemaan täällä ja uskollisuutta sille vajaan tuntuiselle isän roolille johon olin lopulta suostunut.

Kurssin aikana kuulemani elämäntarinat puhuttelivat voimakkaasti isyyttäni. Kun vuoden ajan katselin ja kuuntelin muiden miesten suhteesta isäänsä ja lapsiina (ne joilla sellaisia oli) vahvasti uskoani siihen että etä-isyyskin on lapselle parempi kuin isättömyys. Kaikenkaikkiaan kurssin jälkeen on ollut paljon helpompi olla MIES ja hyväksyä itseni juuri tällaisena miehenä myös isäksi.

Rymän alussa en luottanut yhteenkään ryhmän miehistä. Jälkeenpäin täytyy myöntää, että minulla on heitä suorastaan ikävä.”

D: “Mitä uutta Ystävyiden majatalossa eläminen on tuonut elämäniin!?”

P: “Täällä mä saan ja voin olla oma itseni ilman suorituspakkoa tai esittämättä mitään roolia. Tietenkin olen täällä saanut ja ottanut minulle sopivia vastuutehtäviä, mutta samalla olen löytänyt sellaisen vapauden elämään, että mulla ei oo mitään kilpailutilannetta minkään asian tai kenekään ihmisen kanssa. Tykkään tehdä työtä ja palvella ihmisiä, mutta en pidä siitä että minua komennellaan ja koko ajan vertaillaan muihin. Täällä olen saanut tehdä parhaani ja se on nähtävästi riittänyt.”

D: “Mitä muutoksia toivoisin Ystävyiden Majataloon?”

P: “Kysymys tuntuu vaikeelta, koska pidän siitä minkä olen jo oppinut kokemaan tuttuna ja turvallisenä. Jokainen talo elää tavallaan. Tuntuu hölmöltä lähteä toivomaan muutoksia tilanteeseen, johon on ihan tyytyväinen.”

D: “Mikä on ollut parasta, rasittavinta, huvittavinta, tylsintä täällä asumisessa?”

P: “Yksi parhaimmista asioista on ollut mahdollisuus olla yksin, kun sitä haluan samalla kun on mahdollisuus halutessani saada myös seuraa ja tukea.

Hyvää on ollut myös kokea yllättävän suurta suvaitsevaisuutta kaikenlaisia erilaisuuksia kohtaan.

Rasittavinta on itse asiassa ollut joutua huomaamaan että en aina itse ole ottanut omia ongelmiani riittävän vakavasti. Rassaahan se vähän kun joskus huomaa saman taipumuksen jossain toisessakin. Noloa myöntää mutta hiljaisena miehenä minua on huvittanut löytää itseni tupakkatauolla juoruilemassa tyhjänpäiväisyyksiä pienessä piirissä.

Tylsään tottuneena ihmettelen etten oikeastaan ole kokenut sellaista täällä.”

Joskus olisi ihan mielenkiintoista tehdä Pekan kanssa syvempikin haastattelu. Minusta hän on harvinainen sekoitus brittiläistä gentlemannia, buddhalaista erakkogurua, ankkamoia ja suomalaista jätkää. Gentelemannisuus ilmenee hillityn ja tyylikkään kohteliaassa käytöksessä, jota rajuinakaan provokaatio ei saa rikottua. Erakkogurun kohtaa hänen haluttomuudessaan sanoa mielipiteitään, mutta kun häneltä kriisitilanteessa (joita täällä silloin tällöin on) kysyy suoraa mielipidettä, saa yleensä vastaukseksi yhden lauseen napakymppin. Ankkamo näkyy hänen suhteessaan omiin ja meidän lapsiin (Pekka on hoitanut meidän lapsia kurssien aikana): Ei turhaa höörsäämistä ja pieniltä vaaroilta varjelemista, mutta turvallista läsnäoloa ja valmiutta tiukan paikan tullen tekemään mitä tahansa lasten ja oman pesän puolesta. Jätjän ulottuvuus näkyy suhteessa muihin jätkiin: toimeen tullaan ilman “turhia” syvällisyyksiä, ja sellaisiakin töitä tehdään, mitä gentlemanni tai guru ei ikinä tekisi.

Niinkuin viime kirjeessä kerroin, olemme vuodenvaihteessa pyytäneet Pekkaa perustiimme vakituiseksi jäseneksi. Olemme saaneet todella monipuolisen täydennyksen.

Tiimimme tänään

Pekan esittelyn päätteeksi muutama sana muistakin tiimimme tämän hetkisistä jäsenistä.

Vanhin ja kokoinein konkarimme on **Leena**, jonka kymmenettä vuotta Ystävyiden Majatalossa vietimme vappuna. Sunnuntaina vietimme lounaan jälkeen Leenan tänne tulon 10-vuotisjuhlia. Koska hän inhoaa puheita ja juhlia, joissa hänen täytyy seisoa yleisön edessä, järjestimme hänelle vain pienen vaatimattoman yllätyksen vappulounaan yhteydessä.

Talon väen ja muutaman lähiystävän roposista saimme kokoon yli tuhat markkaa ja ostimme niillä Leenalle kultaisen kaula- ja korvissetin. Leena sai kuunnella kiitospuheen istualteen ja juhlintakin oli juuri niin arkista kuin Leenan tyyliille sopii.

Leenaa on vaikea olla rakastamatta. Monet tällä käyneistä muistavat vuosien päästä kiittää erityisesti Leenaa jostakin pienestä yksityiskohtaisesta huomaavaisuudesta, jolla Leena on osoittanut omaa välittämistään. Vaikka hän mielellään julistaa itsensä ihmissuhdeasioissa ihan aasiksi, olen oppinut kunnioittamaan hänen tarkkavainuisuuttaan. Ryhmän aikana minä usein kysyn häneltä, miltä tämä ryhmä vaikuttaa. Vaika hänen tarkkailuasemansa on vain keittiö, hän pystyy hämmästyttävän tarkasti sanomaan missä mennään ja mikä on homman henki.

Hän on mestari taikomaan vaatimattomista aineksista maukasta ruokaa suurellekin porukalle. Haluaisi kuulemma vielä tehdä lempiresepteistään pienen vihkosen niiden avuksi jotka yrittävät samaa omissa ympyröissään. Perästä kuuluu. Uskokaa tai älkää, mutta hän hoitaa kirjanpitomme historian ensimmäisellä kannettavalla 286-tietokoneella, jossa ei ole edes kiinteää levymuistia, ainoastaan korppuasema. Seuraavaksi tilikaudeksi hän on suostunut siirtymään uudenpaan koneeseen, jonka olemme saaneet lahjoituksena.

Pitkälle hänen ansiotaan on että monet velkojamme ovat tulleet melkein kavereiksi. “Ai sinäkö se siellä taas” hänelle sanotaan ystävällisesti kun hän soittaa jaa pyytää lykkäystä ties mihin laskuun. Minulla ei olisi pokkaa sellaiseen.

Alkukesän jälkeen Leena on kuitenkin ollut sairaalomalla, joka näiltä näkymin jatkuu ainakin ??? asti. Hänen psoriaksensa on mennyt niin pahasti niveliin, että vahvimpienkin lääkkeitten teho ei enää tunnu riittävän.

Pitäkää Leena siunauksissanne.

Satu tuli talkoisiin vain kesäksi. Hän on käynyt vuosia sitten kurssilla ja ollut muutenkin yhteydessä meihin, toipuessaan erokriisistä, jonka seurauksena hän jäi yhden lapsen yksinhuoltajaksi ja kuuden lapsen viikonloppuäidiksi. Kesällä hänen lapsensa saivat mahdollisuuden viettää muutaman ihanan viikon tällä ja niiden aikana hänen suhteensa heihin sai tärkeitä uusia ulottuvuuksia. Vaikka olimme jo auttaneet häntä löytämään oman asunnon Turussa, hän kesän lopussa päättikin jäädä tänne hommiin – ainakin toistaiseksi.

Satu on Railin kanssa upeasti kantanut paljon siitä keittiövastuusta, joka on ollut Leenalta tauolla. Seitsemän lapsen äitinä hän ei pienestä hermostu tässä vähän toisenlaisessa suurperheessä, jossa tulee paljon yllättäviä tilanteita. Vaikka hän prosessoii vaikeita asioita itsessään, hänellä on spontaani mielenkiinto täällä käyviä ihmisiä kohtaan ja monet ovat valinneet nimenomaan hänet kuuntelijakseen.

Kati, on tiiuimme nuorin. Hänkin tuli vain kesätalkoihin viime vuonna. Koska mitään muuta työ- tai opiskelupaikkaa ei auennut, ja koska hän koki tämän oman elämänvaiheensa kannalta mielekkääksi, hänkin päätti jäädä. Näiltä näkymin hän jää ainakin talveksi.

Kati on hiljainen ihmisistä välittäjä. Juuri kuulin yhdeltä ihmiseltä, joka on täällä muutaan kuukauden, tarkoituksena vähitellen kotiutua pitkästä mielisairaalahoitosta, kuinka tärkeä Kati on hänelle ollut. Kati voi lohduttaa harjaamalla toisen hiuksia, tekemällä uuden kampauksen tai viemällä kävelyllä luontoon.

Olen viime päivinä tuntenut syvää kiittollisuutta siitä tiimistä, joka meillä nyt on. Vaikka Raililla ja minulla on kaikkein näkyvin rooli työstä, niin jokainen on omalla persoonallisella tavallaan tärkeä. Sen lisäksi että jokainen meistä tekee osuutensa käytännön töistä, itsekukin kohtaa täällä käyviä ihmisiä omalla ainutlaatuisella tavallaan.

Sen olen kuitenkin oppinut, etten ala korostamaan kenenkään merkitystä, en myöskään omaani, yksinomaan korvaamattomaksi. Ydintiimimme koostumus on vaihtunut monta kertaa yhdentoista vuoden aikana. Eri ihmiset ovat osallistuneet elämäämme ja työhömmme eri syistä. Monta kertaa on tuntunut, että juuri tuon ihmisen olemassaolo on jollakin tavalla ihan korvaamaton. Niinhän se onkin – sillä hetkellä. Kaikella on aikansa. Jonkun vuoden päästä samoja hommia tulee tekemään joku muu yhtä korvaamattoman tuntuinen ihminen.

Kiitos kaikille niille jotka näiden vuosien aikana ovat olleet jonkin aikaa korvaamattomaksi avuksi työssämme. Jokaisen korvaamaton merkitys on korvautunut toisen ihmisen korvaamattomalla merkityksellä. Juuri siinä on minusta Jumalan rakkauden puron sitkeän etenemisen huima salaisuus.